

THE GHOST OF BOSTON

FERDINANDO FREGA

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΒΟΣΤΩΝΗΣ

THE SYSTEM · 12

Όταν μιλάς για τα δύο τελευταία χρόνια της ζωής σου, δεν ξαναδιατρέχεις απλώς μια αρχή και ένα τέλος. Περιγράφεις ένα σημείο ρήξης από το οποίο δεν υπάρχει επιστροφή, μόνο πεπρωμένο, όπως και το δικό μου.

Είχε γίνει σχεδόν μάντρα. Όποτε κάποιος αναρωτιόταν ποιος είσαι, η απάντηση ερχόταν αβίαστα, γνώριμη σε πολλούς κι όμως πραγματικά κατανοητή μόνο από λίγους.

Να μην είσαι τίποτα περισσότερο από κάποιον που κανείς δεν περιμένει ότι υπάρχει, κι όμως να είσαι εκεί. Και μοιραζόμαστε το ίδιο όνομα.

Η πρώτη αληθινή μάρτυρας αυτής της ύπαρξης ήταν η κόρη μου, η Giorgia, είκοσι τριών χρονών, που ζει με μερική παράλυση στα κάτω άκρα, ένα δώρο από τη γέννησή της εξαιτίας ενός καθυστερημένου τοκετού και, ίσως, ανεπαρκούς προσοχής.

Ο θυμός της έγινε η πρόκλησή μου, ο ίδιος θυμός που κάποτε είχα αφήσει στον τάφο της μητέρας μου και αργότερα ξαναβρήκα σε εκείνη. Δεν έχανε ποτέ ευκαιρία να με προκαλεί, να με αντιμετωπίζει, να μου λέει όλα όσα την ενοχλούσαν στη συμπεριφορά μου. Την είχε μεγαλώσει η μητέρα της, μια απλή και μορφωμένη γυναίκα, με την πρόσθετη επιπλοκή ότι ήταν πτυχιούχος πανεπιστημίου, απόλυτα ενταγμένη στο αποδεκτό πλαίσιο της κοινωνίας.

Αυτή ήταν η δική τους κανονικότητα. Ήταν ακριβώς ό,τι εγώ είχα πάντα παραμερίσει και αποκλείσει από τη ζωή μου.

Δεν είχε νόημα να μαλώνω με τις δύο γυναίκες της οικογένειάς μου. Δεν θα κέρδιζα ποτέ. Όχι επειδή είχαν δίκιο, αλλά λόγω χαρακτήρα. Πάντα μου άρεσε να χάνω. Εκείνες δεν το ήξεραν ποτέ.

Ήταν μια αποπνικτική νύχτα του Αυγούστου. Είχα παραλείψει το δείπνο, άλλος ένας τρόπος να αποδείξω στον εαυτό μου ότι είχα δαμάσει και την οικειότητα και το φαγητό, όταν με ξύπνησε ένας οξύς θόρυβος.

Νόμισα ότι ήταν ο σκύλος, το αμερικανικό μου λαμπραντόρ, η μόνη λογική πηγή ενός τέτοιου ήχου. Έκανα όμως λάθος.

Όταν έφτασα στην τραπεζαρία, τον είδα καθισμένο στην κόκκινη πολυθρόνα με το μισό του χαμόγελο.

Τον ήξερα.

Ήταν το Φάντασμα της Βοστώνης.

Με χαιρέτησε από την άλλη άκρη του δωματίου σαν παλιός φίλος και αμέσως παραπονέθηκε που αναγκάστηκε να ταξιδέψει ως τη σαουδαβική Καλαβρία. Σαράντα πέντε βαθμοί Κελσίου ήταν υπερβολικοί ακόμη και γι' αυτόν, και το ότι είχε αναγκαστεί να αφήσει τις δροσερές ακτές του Μέιν δεν είχε βελτιώσει τη διάθεσή του.

Μου θύμισε τις τρεις ιστορίες που είχα δημοσιεύσει στην ενότητα φαντασίας του Gillettenarrative. Η «Χειρομάντισσα», είπε, είχε διασκεδάσει πολλούς συναδέλφους του, και κάποιοι αναρωτιούνταν πότε είχαν συμβεί όλα αυτά.

Δεν είχα καμία διάθεση να γράψω συνέχεια, οπότε, αφού τον καθησύχασα, τον ρώτησα τι τον είχε φέρει στο σπίτι μου.

«Ήρθα για άλλο λόγο», απάντησε.

Η φύση της συνάντησης δεν ήταν πνευματική, μαγική, εσωτεριστική, εκδοτική, λογοτεχνική ή οικονομική. Δεν είχε συμφωνίες με κανέναν στην P&G. Ήθελε απλώς να μου πει τη δική μου ιστορία, να μου εξηγήσει ποιος ήμουν και να μου αποκαλύψει το κομμάτι του εαυτού μου που δεν ήξερα.

Του ξεκαθάρισα ότι, αν η συζήτηση γινόταν ανθρωπολογική, γενεαλογική ή γυναικολογική, δεν θα πλήρωνα ούτε σεντ. Δεν θα γραφόμουν συνδρομητής σε τίποτα. Δεν χρειαζόταν να μάθω αν ανήκα σε κάποια ευγενή κάστα ή σε κάποιον αρχαίο οίκο.

Μου αρκούσε να είμαι αυτό που ήδη ήμουν.

«Ο πρόγονός σου ήταν Γεωργιανός», είπε. «Ένας λαός που ζει εδώ και πολύ καιρό σε ένταση με τους Ρώσους. Σοβαροί, ακριβείς άνθρωποι. Όχι πολεμοχαρείς. Απλώς ερωτευμένοι με τη ζωή».

«ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΕΣ», απάντησα. «Τώρα η ιστορία γίνεται ενδιαφέρουσα».

«Είσαι στ' αλήθεια ένα υπέροχο κάθαρμα, Bladefrega», είπε το φάντασμα. «Ένα μέρος απ' όσα έγραψες για τις ρίζες σου είναι αλήθεια. Το ίδιο ένστικτο που σε οδηγεί πάντα. Εγώ όμως πρόκειται να σου πω αυτό που δεν θα μπορούσες ποτέ να γράψεις, γιατί δεν το ήξερες».

Έδειξε την άλλη κόκκινη πολυθρόνα.

«Κάθισε. Δεν υπάρχει καμία μάντισσα εδώ. Είμαστε μόνοι. Ας κοιταχτούμε όπως πρέπει και ας καταλάβουμε ο ένας τον άλλον λίγο καλύτερα».

Ferdinando Frega
Gillette Man ✂